Dobszay Károly:

LEGYEN VILÁGOSSÁG!
Kik árulták el Magyarországot 1945-ben? (I. rész.)

(Alföldi Géza emléke előtt tisztelegve, ajánlom ezt az írást a nemzeti érzelmű magyar értelmiségnek — ha van ilyen egyáltalán —, hogy okuljanak belőle.)

Vajon fel vagyunk-e már készülve az ismeretlenre? Egy olyan új tapasztalatra, amely mindent megkérdőjelezhet, amit eddig tudni véltünk és gyökeresen megváltoztatja eddigi felfogásunkat? Mert az ismertnek hitt valóság mögött a felfoghatatlan leselkedik és titokzatos rejtélyek bújkálnak. A szemmel látható mögött létezik egy másik igazság, ami olyan hihetetlen és olyan borzasztó, hogy alábbi írásomat csak erős idegzetű olvasóimnak ajánlom.

Ha valaki elgondolkozik és az utóbbi évek tapasztalataiból kiindulva felteszi a kérdést, hogy bitorolta-e már a magyar történelemben a miniszterelnöki széket nagyobb gazember, mint Gyurcsány Ferenc, valószínűleg nemmel válaszol. Pedig nincs igaza! Ebből az egy szempontból kénytelen vagyok megvédeni az amúgy valóban az utóbbi évek leggátlástalanabb politikai kalandorát, mert az 1945 után ránk szakadt és „demokratikus újjáépítésnek" hazudott néhány „szép év vívmányait" jelképező kisgazdapárti miniszterelnök, Nagy Ferenc mellett, Gyurcsány legfeljebb csak egy szelíd, szélütött paprikajancsinak tűnhet.

Nagy Ferenc

De mit tud a magyarság egyáltalán Nagy Ferencről? Semmit! Azon kívül, hogy bizonyos agyalágyult „nemzeti" széplelkek a fellelhető összes lexikonban vagy megemlékezésben egy olyan kikozmetikázott „államférfi" képét tárják elénk, aki hősiesen ellenált a szovjet hordák nyomában hazánkat elözönlő judeobolsevista bandának, míg végül 1947-ben menekülnie kellet az országból és élete hátralévő részében az emigráció keserű kenyerét ette.

Török Bálint *„Az értől az óceánig — Száz éve született Nagy Ferenc miniszterelnök"* (Magyar Napló, 2003. december) című megemlékezésében például többek között így jellemzi:

„Nagy Ferenc feladatának tekintette, hogy Amerikát megismertesse a tényleges kelet-európai viszonyokkal, hogy bemutassa azt a gátlástalanságot, amellyel a Szovjetunió megszegi a jaltai vállalásokat, s azt, hogy milyen lehangoló hatással volt a magyar demokratákra az agresszív szovjet akciók elleni nyugati fellépés elmaradása. Mindezt olyan diplomatikusan tette, hogy soha nem hívta ki maga ellen a hivatalos tényezők ellenérzését. Sőt, vitathatatlanul ő volt a magyar emigránsok között az, akinek a véleményét az amerikai kormánytagok és képviselők leggyakrabban kikérték.

El kellett viszont viselnie az 1945-ös kitelepültek bizalmatlanságát. A szovjet hadsereg elől Nyugatra menekült emigránsok szerint Nagy Ferenc is felelős volt a kommunista hatalomátvételért, mert nem szállt szembe Sztálinnal és Rákosival. Ezek a kritikusok elfeledkeztek arról, hogy ők maguk valóban elmulasztották a szembefordulást Hitlerrel. Nagy Ferenc bölcsességét mutatja, hogy nem kezdett vitát a nyilasokkal, hanem tette, amit jónak látott." (...)

„Élete utolsó éveiben felmerült a hazalátogatás gondolata. Barátai (Vörös Vince), volt barátai (Bognár József) és olyan kiváló személyiségek mint Illyés Gyula, hívták, és sokat tettek a látogatás érdekében. Ő azonban az 1945-47-es magyar demokrácia szimbólumának

számított, ezért nem volt egyszerű a kérdés. Szíve azt diktálta, hogy meglátogassa szülőföldjét, édesanyja sírját, de arra nagyon vigyázott, hogy a látogatás jellegét ne lehessen a Kádár-rendszer elismerésének tekinteni. Évekig folyt az egyeztetés, végül az örök emberi sors oldotta meg a problémát: 1979. június 12-én váratlanul meghalt. A szeretet hullámain elérkezett a hír szülőfalujába, s megszólalt a református templom harangja. Temetése napján, 16-án már három falu - Bisse, Turony és Szava - harangjai emlékeztek halott fiukra.

Temetésén képviseltette magát Carter elnök és Gerald Ford volt elnök. Mindketten levélben méltatták a halott államférfi érdemeit. Bay Zoltán, a világhírű fizikus búcsúbeszédében arra emlékeztetett, hogy Mátyás király óta ő, az egyszerű parasztemberből lett politikus volt az első, aki mint miniszterelnök maga köré gyűjtötte a tudósokat. Lakóhelyén, a virginiai Herndonban hivatalos gyászt rendeltek el, a helyi rendőrök díszőrséget álltak a nemzeti lobogóval letakart koporsó mellett. Bisséből, édesanyja sírjáról egy marék földet küldtek barátai ezzel az üzenettel: „Édesanyád sírjáról a magyar haza földje ölelje körül hamvaid." (Lassan huszonöt éve nyugszik amerikai földben, ideje lenne e nagy magyar államférfi hamvait hazahozni!)" (...)

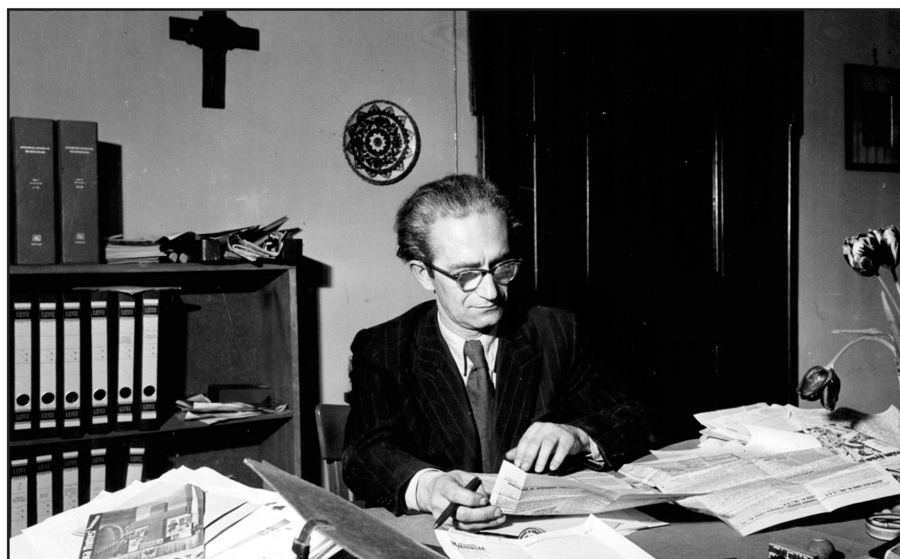
„Élete végéig az a remény éltette, hogy hazája újra a szabad világhoz fog tartozni, s rá is szükség lesz a demokratikus Magyarországon. Nem sokkal halála előtt így álmodozott: „Tudom, hogy hamarosan eljön az az idő, amikor letérdelek és megcsókolom az áldott amerikai földet, megköszönöm, hogy kenyeret adott a családomnak, nekem pedig tiszteletet. Azután hazafelé irányítom lépteimet, az én magyar népemhez, hogy szerényen új gondokat és új terheket vállaljak magamra, és a lelki és fizikai romokon szerény erőmmel új nemzetet építsek." (...)

„Valamikor a harmincas években Jászi Oszkár azt jósolta, hogy a magyar életbe egy paraszt- vagy zsellérfiú hoz majd újat. E jóslatot igazolta Nagy Ferenc, a bissei parasztfiú, aki tehetségével és szorgalmával, elkötelezett buzgalmával eljutott a Tenkes alatti értől az Amerika partjait nyaldosó óceánig. Hogy az általa megálmodott és tiszta politikai munkával előkészített „új", a demokrácia nem épülhetett ki teljesen, az nem rajta és a Kisgazdapárt politikáján múlott. Mint emlékirataiban megállapította: „A magyar demokrácia nem a kommunista kisebbségtől, nem Rákosi Mátyástól, hanem két világrész legnagyobb hatalmától, a Szovjetuniótól szenvedte ezt a vereséget."

Tizenöt évvel halála után írta a Szabad Európa Rádió egykori munkatársa, majd 1979-1984 között a Magyar Osztály helyettes igazgatója, a parasztpárti *Borbándi Gyula*, aki mellesleg „az 1945 utáni emigráció kiváló ismerője": *„Amikor 1979. június 12-én meghalt, rádöbbentek, hogy kit és mit vesztettek el vele azok, akik párthíveiként, a népi mozgalomban társaiként, a negyvenötös koalíció demokratáiként megismerhették emberi erényeit, kényes erkölcsi elveit, paraszti józanságát, az idők folyamán megérlelt bölcsességét, széles látókörét, politikai tisztánlátását, államférfiúi képességeit, a magyar haza rendíthetetlen szeretetét és a demokrácia iránti feltétel nélküli elkötelezettségét. A demokrata emigráció vezér nélkül maradt."*

Ezek az értékelések és vélemények a mértékadók a jelenlegi magyar közéletben.

Egy másik emigráns, a „nem demokrata" nemzeti emigráció lánglelkű költője, *Alföldi Géza*, az általa a bajorországi Teising-kastélyban alapított és vezetett *Társadalomtudományi és Történelmi Kutatóintézet* számára még az ötvenes években sziszifuszi munkával összegyűjtötte a Nagy Ferenc életével és politikai tevékenységével kapcsolatban fellelhető összes dokumentumokat.

Alföldi Géza az 50-es évek elején a Hídverők szerkesztőségében

Szegény Alföldi Géza azt szerette volna, hogy egy majdan felszabaduló Magyarország független bíróságának asztalára leteszi ezeket a dokumentumokat, hogy ők ítéljenek a magyar történelem leggátlástalanabb egykori miniszterelnöke

fölött. Alföldi Gézának nem adatott meg, hogy tervét megvalósítsa, de dokumentációs gyűjteményének felhasználásával most mi pótoljuk ezt a hiányosságot és ország-világ elé tárva bemutatjuk Nagy Ferenc igazi arcát. Álarc nélkül.

Legyen végre világosság!

Régi, megsárgult, de még jól láthatóan piros-fehér-zöld szinnel díszített címlapú könyvecskét lapozgatok. Még 1948-ban adták ki német nyelven Németországban. Címe: *„Machtraub in Ungarn"* (Hatalomrablás Magyarországon). Szerzője *Nagy Ferenc*. A volt magyar miniszterelnök igyekszik ebben a füzetben elhihetővé tenni hősi kiállásait és küzdelmeit a szovjet intézkedések ellen, hogy ezzel magát a világ szemében, mint mindenkori rendíthetetlen demokratikus államfőt tüntesse fel.

Végigolvastam ezt a füzetet, s annak elolvasása után nem tudom, hogy mit becsüljek többre Nagy Ferencben: Háry Jánosra szégyent hozó hazudozásait, vagy azon kétbalkezes erőlködésnek izzadtság cseppjeit, hogy önmagát nemzeti hősnek és a nyugati kultúra bajnokának, a bolsevizmus áldozatának tüntesse fel.

A tények és hazugságok olyan variációja árad ebből a füzetből, ami eddig csak a bolsevizmus propaganda hadjárataiban volt szokásos. Fel kell azonban tételeznünk, hogy Nagy Ferenc maga is elhiszi mindazt, amit ír. Akkor viszont nem tudjuk, hogy a Rákosiban-megboldogult néhai miniszterelnökben mit lássunk: önimádatában és személyi fontosságában önmagát félistennek képzelő ön és közveszélyes elmebeteget, aki a közönséget oly bornírtnak tartja, hogy mondanivalóit valóban el is hiszi, vagy egy rosszulsikerült nemzetközi politikai kalandort, aki utoljára még reflektorfényben kiván állni, s ezt a reflektorozást csengő dollárokkal még meg is fizetteti.

Bár azt a kort a történelem teljes bizonyossággal a „nyilvánvaló hazugságok korának" fogja nevezni, ez a nagyferenci hazugság tiráda annyira gyerekes és felháborítóan naiv, hogy a külföldet és a magyarságot ennyire korlátoltnak tekinteni, túlmegy a jóízlés határán.

Nem foglalkoznánk vele, ha a mai, „rendszerváltotta" Magyarországon még mindig nem egy teljesen hamis és velejéig hazug kép uralkodna személyével kapcsolatban, s ez kényszerít bennünket arra, hogy könyvével és személyével minden őszinte borzadályunkat legyőzve, mégis foglalkozzunk! Mert ha nem tennénk, akkor hazugságainak részesei és a magyar történelem éppen olyan kalandorai lennénk, mint ő volt.

Biztos tudomásunk van ugyan arról is, hogy Nagy Ferenc erkölcsi és politikai teljes értéktelenségével a magyarság tisztán gondolkodó része már ugyancsak teljesen tisztában van, s egykori amerikai „nyüzsgésének" egyedül a végtelenül türelmes (magyarul: agyalágyult) USA demokrata szellem volt az oka, mely még a csalóknak is módot ad arra, hogy szólásszabadságukkal élve, a maguk becstelenségét saját kezüleg bizonyitsák be.

Sajnos, azonban a magyarok többsége, akik nem ismerve Nagy Ferenc igazi jellemét, egy jól működő széhámos történetírás áldozataivá lettek. Ezeknek a még tisztán nem látó, de becsületes és tisztességes magyaroknak érdekében, menjünk végig tárgyilagosan ezen a tanulmányon, s lássuk csak miként nem tud elhihetően még hazudni sem ez az államférfiképződmény. Amerikába való megérkezése után a *New York Times* azt írta róla, hogy képességével Amerikában legfeljebb béres lehetett volna egy kis farmon! Mennyivel demokratikusabb ország vagyunk mi, ahol ez az ember miniszterelnök lehetett! Sőt! Külföldön diszelgő száműzött Hazaffy, az „új Kossuth"!

Könyvében életrajzával foglalkozik. Elmondja származását. ***De azt nem, hogy anyját a bevonuló szovjet katonák megerőszakolták, majd mikor az idős, töpörödött magyar anya félőrülten menekült előlük, egy szovjet tank elé hajszolták, mely elgázolta.***

Ebből csak a gázolást írta meg, azzal, hogy az eltaposás véletlen történt!

Azt hiszem, kimondhatom, hogy az, akinek anyját egy megszálló hatalom részeg katonái meggyalázzák, utána megölik, s ez a valaki, a fiú, ezekről az állatokról mint dicsőséges felszabadítókról emlékezik meg, részükre dicsőítő szobrot állíttat, abban vagy annyi szeretet nincs az anyja iránt, mint egy csatornapatkányban, vagy olyan tökéletes moral insanity, olyan erkölcsi őrült, akiről elmekórtani szakkönyvet volna csak érdemes írni! Becsületes magyarok tízezrei más magyar asszonyok, lányok, sőt európai asszonyok becsülete védelmében pusztultak el, köztük püspök, mint báró Apor is, míg ez a süvölvény saját anyja meggyalázóinak rendezi a legdíszesebb emlékünnepségeket és éveken át felszabadítóként tömjénezi őket.

Kedves magyar barátaim! Ki vállalkozna közületek arra, hogy egy, az anyját meggyalázó hatalmat, mint felszabadítót ünnepeljen, s szoborleleplezéseken ezt az állatra is szégyenteljes erőszakot a történelem legdicsőségesebb cselekedetének

méltassa? Akadna ilyen magyar? Vagy amerikai, francia, angol? Állítom, hogy egyetlen egy sem!

Nagy Ferenc azt írja magáról (11. oldal 5. sor), hogy csak annyi fogalma volt a bolsevizmusról, hogy vallásellenes volt, s ezért elhárította magától. Nem tudjuk, hogy mit válaszoljunk erre! De kezdjük a feltételezéseket. Higgyük el, hogy nem tudott többet! De akkor:

a./ szellemileg oly gyönge fokon állott, hogy nem értette meg. Könyvek és tárgyilagos tanulmányok bőven jelentek meg Magyarországon e témakörben, de bármelyik 14-15 éves magyar fiú szabatos és pontos felvilágosítással szolgálhatott bárkinek a szovjet lényegéről. Vagy olyan lusta volt tehát Nagy Ferenc, hogy nem olvasott, vagy annyira lelkiismeretlen volt, hogy bárkit, korra, nemre való tekintet nélkül, erről a problémáról megkérdezzen! A bolsevizmus bennünket, magyarokat érdeklő lényegéről az 1919-es idők felvilágosíthattak. Hol volt ekkor Nagy Ferenc úr? Talán ekkor is a vöröskalapácsos ember árnyékában hüsölt!? S nem látta a Lenin-fiúkat? Vagy oly lelkiismeretlen volt, hogy tudatosan nem tanulta meg a legelemibb politikai leckét?

b./ a világ egyik leglelkiismeretlenebb politikai kalandora, aki lepaktál egy rendszerrel, azt a világ legtökéletesebbikének hirdeti, anélkül, hogy ismerné, csak azért, mert az belőle, az ismeretlen emberkéből miniszterelnököt csinált. Egy országot dob oda, csakhogy miniszterelnöki kéjmámorát kiélhesse. Ezek szerint eladta volna hazáját még az ördögnek is, csakhogy a pokol tornácán istállómester, vagy főajtónálló lehessen! Mindegy, milyen áron! Csak hajrá, ide a bársonyszéket!

De tegyük fel, hogy Nagyferenc nem mond igazat és ismerte a bolsevizmust. Akkor viszont:

a./ közönséges útszéli hazudozó;
b./ hazaáruló, mert ismerve a bolsevizmust, mégis kiszolgáltatta annak hazáját és nemzetét egyaránt;
c./ nemzetgyilkos, mert csak azért, hogy miniszterelnök lehessen, tűrte a legjobb magyarok kivégzését, százezrek megbecstelenítését és elhurcolását. Ezt pedig azonnal láthatta, hiszen füzete 19. oldal 22. sorában maga írja le, hogy miként hurcolt el és deportált a szovjet „minden politikai bűn nélkül" magyar tízezreket Oroszországba, a biztos éhhalálba. Ugyanezen oldalon azt is leírja, miként jajgat a magyar paraszt a szovjet brutalitások miatt! De nem tett érdekükben semmit, hacsak azt nem, hogy eltűrte, hogy fajtájának ezek a gyilkosai miniszterelnökké nevezzék ki. Ilyen aljasságra ezeréves történelmünkben Nagy Ferencen kivül még egyetlen más magyar nem vállakozott! De ha vállalkozott volna is, nem dicsekedne vele. Ő pedig tele szájjal meséli ezeket a borzalmakat, mentségére, holott mindezekért éppen ő felelős!

d./ érdekhajhász, aki, csak hogy saját családját, vagyonát menthesse, szótlan tűrte százezrek kirablását, s futószalagon adta el hazája kincseit, szellemi és anyagi tekintetben egyaránt. Iskarióthi Judás óta kevesebb hitvány áruló szaladgált még a földtekén, mint Nagy Ferenc. S nem tulságosan lehetünk büszkék arra, hogy Magyarországon született meg Krisztus halála óta a legnagyobb Judás, aki még azzal is tetőzi elődje hírnevét és becstelenségét, hogy az legalább szörnyű tette után felakasztotta magát, ő viszont reflektorfényben illegett, könyvet írt árulásáról, s bizonyára már az is megfordult betegesen hiú agyában, hogy jó lenne Kossuthal együtt fényképeztetnie magát!

e./ s végül jellemtelenül gyáva, mert midőn látja, hogy számításai mégsem válnak be a saját anyagi és tekintélyi megerősödését illetőleg, előre megfontolt menekülési szándékkal elhagyta gaztettei színhelyét. Utána odakint úgy sürgölődik, hogy azzal pénzt keressen, volt csendes bűntársainak elárulásával érdemeket szerezzen, s majdan fehér tógában az új Magyarországra a haza hőseként visszatérjen. Ennek érdekében még saját munkatársait is, úgy korábban otthon, mint később külföldön, egyaránt becsapta és orránál fogva vezette.

Politikai pályafutását ismertetve, elsírja, hogy 1939-től kezdve egy „náciellenes" párt szervezését folytatta, s 1942-ben már együtt működött a szociáldemokrata szervekkel. (Micsoda érdem!!!) A nagyferenci hazugságdzsungelben is szépen fejlett példány ez a pár sor (14. oldal 2. bek.). Ilyen szemtelenül hazudni emberfeletti szemérmetlenség!

Nagy Ferenc 1942. június 17.-én nagy beszédet mondott a parlamentben, s ebben a beszédben, a parlamenti napló tanúsága szerint, szóról-szóra a következőket mondotta:

„Tisztán látjuk, hogy a magyar nép elsőrendű kötelessége, hogy teljes erejével, nyiltan támogassa a német nép háborús erőfeszítéseit! Nemcsak most, mikor Hitler győzelmesen halad előre, hanem sokkal előbb, amikor még parasztgyerek voltam, ismertem már a nagy nemzeti célok társadalmi szervezetének erejét. Mi sem maradhatunk el Németország mögött!"

Mi most ezután nem kivánjuk eldönteni, mikor hazudott Nagy Ferenc, öndicséretbe szédült könyvében, vagy ebben a parlamenti beszédében! Hitünk szerint: mindkettőben! Mert ez az ember tetőtől talpig merő hazugság, szolgalelkűség

és talpnyalás! Ha kell, akár Habsburg-párti, holott fiatal korában a legélesebben a legitimisták ellen szónokolt!

Az emigrációban természetesen zsidóbarátnak vallja magát, holott a zsidótörvények meghozatala során egyike volt a legádázabb és legkérlelhetetlenebb újítóknak!

De gyerünk mégtovább! 1944. október 23-án megjelent az egyik minisztérium politikai megbizottjánál egy úr, aki bizalmas beszélgetésben felajánlotta, hogy Nagy Ferenc és Veres Péter (éljen a későbbi bolsevista hadügyminiszter!) hajlandók azonnal a legerőteljesebben a nemzetvésdelmi munkába bekapcsolódni, ha Szálasi Ferenc mindkettőjüket legalább államtitkári rangra emeli. Csak mikor ez a felkinálkozásuk visszautasításra talált, tűntek el a jótékony félhomályban. Nagy Ferenc úr! (remélhetőleg a pokolban). Kár tagadni, mert e tárgyalásokat vezető urat nem sikerült hóhérkézre juttatni, életben maradt és tanúskodott!

Nagy Ferenc Amerikába érve az *Amerikai Magyar Népszava* kedvence lett! (Minden zsák megtalálja a maga foltját!) Nagy Ferencnek tudnia kellett, hogy a lap akkori főszerkesztője, *Pfeiffer Zoltán* sikkasztás miatt menekült külföldre, s az ellene szóló körözés akkor még érvényben volt! Jól összeillettek: egyik a munkaadója pénzét, a másik egy országot sikkasztott el!

Politikai életéről szóló meséiben elmondja Nagy Ferenc, miként bujkált otthon az ostrom alatt, míg végül is 1945. január 1-én a szovjet csapatok „megtisztították“ Budapest utcáit. Megtisztították? Mitől? Budapest utcáit a magyarság legönfeláldozóbb vérei védték. 106 napig tartott a húszszoros túlerő elleni kegyetlen, állatias küzdelm, míg a lőszer és élelmiszer hiányában a védők felmorzsolódtak. Ezek a férfiak a második világháború legcsodálatosabb védelmi harcát hajtották itt végre, hogy ameddig lehetséges, feltartsák a bolsevista hordákat Európa elözönlésétől! Európáért, nemzetükért, a kultúráért és az egyházakért harcoltak ezek a hősök, akiktől Nagy Ferenc szerint a szovjet megtisztította az utcákat! Ezeket meggyilkolták, Nagy úr, az utcákat azonban nem tisztították meg, legalább is meg sem kisérelték, ha ön és elvbarátai ott maradhattak!

Egyben azonban igazat írt, amikor azt írta: a szovjet tudja, mit akar. Igen, tudta! Tudta, hogy hasonló gerinctelen magyarokra van szüksége, mint Nagy Ferenc és Tildy Zoltán, és a később szintén „emigrált“ volt csatlós barátaik, akik szemrebbenés nélkül szolgálták ki a kommunista érdekeket, csakhogy megtalálják számításaikat. A szovjet tudta, hogy rendszerét soha tisztességes, gerinces magyar ember ki nem szolgálta volna, csak nagyferencek, tildyzoltánok, sulyokdezsők és társaik!

Könyvének 13. oldalán az utolsó két bekezdésben a nyilasokkal kötözködik. Megállapítja, hogy a pártot a Volksbundisták támogatták, s hogy a volt nyilas párttagok a háború után odahaza éppen olyan kutyahűséggel szolgálták a bolsevizmust, mint annak idején a németeket.

A történelmi hűség kedvéért, s nem azért, hogy a nyilasokat védjük, szögezzük le a következőket:

a./ a Volksbundot a németek éppen a nyilas párt ellen alapították, s Basch Ferenc, a volksbundista vezér nyilvános beszédében számtalanszor támadta a pártot, s a pártvezetőnek akasztófát igért, ha a németek véglegesen győznek,

b./ ezzel szemben a volksbundisták épp úgy együtt működtek, s benne lehettek a Sulyok-Nagy-féle frakcióban, mint saját szervezetükben, a nyilaskeresztes pártba való belépés ellenben tilos volt,

c. lehettek volt kisnyilasok a kommunista párt tagjai, mint ahogy voltak is, de hogy milyen lélekkel, az majd később kiderül. Ugyanúgy, ahogy voltak az akkori kommunista pártban nagyszámmal derék és tisztességes magyarok, akik naponta kockáztatták az életüket a hazájukért „illegális“ munka végzésével. Különben sem az az irányadó, hogy egyszerű párttagok vannak-e, vagy nincsenek a bolsevisták között, mert a tömeg ide-oda szédeleg mindenkor, hanem, hogy vezető van-e?

d./ azt pedig Nagy Ferencnek kell a legjobban tudnia, hiszen ő maga vett részt ezeken a kivégzéseken, hagyta azokat magatartásával jóvá, hogy miniszter, államtitkár, vagy magas állami tisztviselő, akit október 15.-ét követőleg 1944-ben kineveztek, vagy állásában megerősítettek, egy sem volt kommunista szolgálatban, hanem vagy meghalt, vagy menekültként bújdosott, csak azért, mert fanatikus magyar volt.

e./ ugyancsak ő tudhatta legjobban, hogy bírósági szinielőadással, vagy anélkül kivégzett, meggyilkolt nyilas és jobboldali, bűntelen magyarok száma meghaladta a 140 ezret. Nem számítva bele, természetesen, az ilyen pártvezetői minőségben közönséges bűncselekmények miatt minden rendszerben amúgyis elitélésre kerülő bűnözőket, akik száma messze alulmarad azokon a számokon, amikről a hazai vérgőztől szédült s irányított propaganda lapok annak idején sátáni vigyorral írtak.

f./ Leszögezzük, hogy két vezetőnek számító nyilas állt vezető bolsevista szolgálatban, *Tábor István*, aki ugyan nem viselt párttisztséget, de mint nyilas költő volt ismeretes, és *Paczolay György* nagykőrösi lelkész, aki viszont a pártból már régebben kilépett. E két emberrel szemben azonban ott áll a kivégzett százezer, akik csak azért pusztultak el, mert nem alkudtak nemzetük kárára, mint Nagy Ferenc, s a pincékben való bújdosás helyett, mint tisztek, katonák, tábornokok és közlegények, vagy önkéntesek a keleti front legvéresebb szakaszaitól kezdve a határokig fegyverrel a kézben álltak szemben a világveszedelmet jelentő keleti pestissel!

Nagy Ferenc könyvében tapasztalatlanságával védekezik. Bevallja, hogy voltak hibái, de ezekre azon nyomban kész a védekezése, hogy nem ismerte a bolsevizmus raffinériáit. A bolsevista vezérek, a Moszkvában kiválogatott és képzett s nem is magyar ágensek, úgy játszottak vele, mint macska az egérrel!

Nagy Ferenc itt is csak bennünket igazol! Mert a világtörténelem legnagyobb lelkiismeretlensége kell ahhoz, hogy valaki, ismerve saját gyarló szellemi képességeit és tökéletes politikai analfabétaságát, egy süllyedő ország élére álljon a legborzalmasabb időkben, hogy azt kirabolni segítsen! S mérhetetlen ostobaságról és korlátoltságról tesz tanúbizonyságot azzal, hogy ezt a tehetetlenségét, műveletlenségét mégcsak nem is tagadja, hanem fennen eldicsekszik azzal, s azt mint mentőtanút vonultatja fel véres tettei indoklása képpen.

Hogy merészelt ez az ember az ország élére állani akkor, amikor maga bevallja, hogy soha az ország határán kívül nem volt, egyetlen hangot más nyelvből nem ismer, politikai, történelmi előtanulmányokat nem végzett, s külpolitikai tájékozottsága nem haladta meg egy béresét. Hogy merészelt ez az ember még az emigrációban is álmokat szövögetni arról, hogy visszatérjen a felszabadítandó ország miniszterelnöki székébe, s hogy akadtak még olyan emberfelettien korlátolt magyarok, akik ebben a szándékában segítették! Maga a tervezés nyilt hazaárulás, de abban résztvenni is a nemzet és a magyar faj tudatos árubabocsátását jelenti.

Vagy azt gondolta Nagy Ferenc — sajnos nem egyedül — hogy Amerika, Anglia, Franciaország, s a többi nyugati hatalom csak azért fognak egyetlen katonát is feláldozni, hogy Magyarországot felszabadítsák a szovjet igája alól és egy önmaga szerint is korlátolt embert ültessenek ismét a miniszterelnöki székbe? S teszi ezt akkor, amikor a szenvedő magyar nép körében odahaza egy vicc jár szájról-szájra:

— Hány féle módon szabadulhat fel a vasfüggöny mögött élő rabszolgasereg a bolsevizmus járma alól?
— Kétféleképpen: természetes úton és csoda útján.
— A természetes felszabadulás az lesz, ha Szent Péter megjelenik az arkangyalokkal és lángpallossal kiűzik a szovjetet Európából. A csoda? A csoda pedig az lenne, ha Amerika tenne valamit a bolsevizmus ellen.

De nézzük Nagy Ferencet a földszakértőt, a parasztot, a földszerető magyart! Hadd lássuk miként tesz legalább ebből a tárgyból vizsgát, amihez ténylegesen értenie kell, hiszen ebben született és nevelkedett. Kezdő honatya korában tele szájjal uszított a földbirtokos osztály ellen, mert ez tetszett a földéhes, földnélküli magyar agrárproletáriusnak. Nagy Ferencnek tudnia kellett, hogy a földreform csakis megfelelő és a leggondosabb pénzügyi előkészítés után oldható meg, mert e nélkül nemzetgyilkosság! A pénz, a gépek, állatok, vetőmag nélkül földhöz juttatott kis paraszt a biztos éhhalál elé néz! Ezt már a gyakorlat is igazolta! Nincs tehát mentség, hogy nem tudta! Ezzel szemben könyvének 18. oldalán maga ismeri be, hogy Tildy Zoltánnal együtt Debrecenben a szovjet által követelt földreformot anélkül írta alá, hogy azt ismerte volna, vagy azt átgondolta volna! Első pillanattól kezdve tudta, be is ismeri, hogy a bolsevizmus egy szándékosan rosszul végrehajtott földreformmal egyrészt a 10-20 holdas parasztságot akarta megfojtani, másrészt a 2-5 holdas föddarabkák sikertelen termelési kisérleteivel igazolni, hogy csakis a kolhoz-rendszer egyedül az üdvözítő. Eltűrte, sőt helyeselte, hogy megélhetésre alkalmatlan kis nadrágszíjj földeket osszanak széjjel, 70 %-ban olyanok között, akik eddig gazdálkodással nem, vagy nem oly mértékben foglalkoztak, hogy tudásuk egy ilyen földből való megélhetést még kertgazdálkodás esetén is biztosíthatta volna.

Bitangul eladta tehát a földnélküli szegény jánosokat, velük együtt kisgazda pártja százezreit is, mert ezzel a földreformmal kiszolgáltatta az egész országot egy héttagú, de nem magyar, bár magyar nevű, szovjet állampolgárokból álló, szervezett rablóbandának, csakhogy bársonyszékbe ülhessen! Mert viszont azt ő maga árulja el, hogy az aláírás ára Tildy köztársasági, s az ő miniszterelnöksége volt!

Nagy Ferenc! Aljasabb magyar parasztot még nem hordott hátán ez a föld! Itt nincs és nem lehet mentség, hogy „történelem bácsi, kérem, én éppen nem voltam itt, mikor a földreformot tanultuk!". Nagy Ferenc parasztgyerek volt! Értenie kellett a földhöz, ismernie minden csinját, binját, s ha mégis így eladta véreit, parasztttársait, akkor hitványságára nincs is elég elítélő kifejezés a magyar szókincsben, mert ez több, mint hazaárulás, vagy nemzetgyilkosság!

Szófacsarás ide, szófacsarás oda, Nagy Ferenc és cinkostársai minden kendőzés nélkül kiszolgáltatták az országot a bolsevizmusnak, és soha nem voltak a nyugati demokrácia védői — ahogy ezt hozzá hasonló gazemberek vagy szellemi rokkantak ma is állítják — hanem a keleti pestis megfizetett, majd kirugott ügynökei, szálláscsinálói, akikkel a vállalt szennyes feladatok elvégzése után még a bolsevizmus fanatikusai sem voltak hajlandók tovább egy levegőt szívni, és az első alkalommal kisöpörték s a világ nyakára szabadították a szemükben is legaljasabb társaságot! Nem politikai menekült volt Nagy Ferenc és társasága, hanem egyszerűen kiebrudalt, s még a kommunizmus számára is fertőző veszélyt jelentő, erkölcstelenséget, elvtelenséget sugárzó komplexum!

Könyvében azt hazudja, hogy a választás után döntöttek úgy 1945-ben, hogy koalíciós kormányt alakítanak! (A kommunistákkal, ahol az igazi hatalmat jelentő belügyminiszteri tárcát természetesen ők kapták!) Nem igaz, mert a választás előtt, s akkor is Moszkva utasítására, amely utasítást Nagy Ferencnek kellett demokratikus hatásvilágítással elfogadhatóvá tenni!

Azt is hazudja egy helyütt, hogy Tildyt ő segítette az elnöki székbe. De ez sem igaz, mert már Debrecenben megállapodtak az oroszokkal, hogy ha aláírják a földreformot, Nagy Ferenc miniszterelnök, Tildy pedig államelnök lesz! Ezt a megállapodást maga Nagy Ferenc mondta el pár héttel később Kovács Bélának, pártja főtitkárának, akiben azonban még élt annyi paraszti tisztesség és becsület, hogy felháborodottan tiltakozott a lókupeceket is megszégyenítő alku hallatára! Nem is örült tehát senki jobban Kovács Béla letartóztatásának, Nagy Ferencnél, mert ezzel megszabadult sötét gaztette tanújától, s félreállította az útból a pártban is egyre népszerűbb, nagyképességű, becsületes és egyenes ellenfelét. Azért természetesen kell egy-két krokodil könnyet is ejteni érte, mint könyvében is „jóbarátja tragédiája“ miatt! De aztán, gyerünk tovább! Van még valami eladó? Nagy Ferenc végkiárúsítást rendez!

Könyve 25. oldalán ezt írja például, hogy Rákosi és Szakasits kényszerítették a miniszterelnöki tisztség elvállalására. A többségi Kisgazda párt elnökét kényszeríti a kisebbségi pártok két tagja (ismerős, ugye?), hogy vállalja el a miniszterelnökséget!? Kényszerítették pedig azért, mint írja, mert őt találták erre a kisgazdapártból a legalkalmasabbnak! Nagy Ferencet nem a miniszterelnöki szék elfoglalására kényszerítették, hanem a debreceni földreform végrehajtására! Ez az igazság! Nem akarom (bár nagyon nehezemre esik!) egyéni becsületében és tehetségében megsérteni az akkori kisgazda párt több jóakaratú és hiszékeny tagját, de mégis önkénytelenül felvetődik az a kérdés, hogyha Nagy Ferenc volt a legértékesebb, legbecsületesebb, legtisztességesebb, akkor vajon milyen lehetett a többi tag?

A Kis Képes Újság címlapja:
Akik az ország sorsát intézik: Nagy, Tildy, Szakasits, Rákosi

Ezt a kérdést nem hagyja válasz nélkül maga Nagy Ferenc könyve 30. oldalán a 9-16. sorokban, ahol beismeri, hogy pártja soha többségi párt nem volt, ezért valamennyien tökéletesen járatlanok voltak a politikai és államvezetési életben. Amig Magyarországon relative volt szabad parlamenti élet, ez a párt soha nem tudott kikeveredni a névtelenségből, mert töme-

gek sohasem állottak mögötte. Az 1945-ös választás sikerének is csak egyetlen magyarázata van, hogy ez a párt volt az egyetlen, amely még elvétve nemzeti színben jelentkezett. Milliók adták rá szavazatuk, mert magyarnak és tisztességesnek hitték! Milliókat rabolt meg és csapott be a *Varga-Tildy-Nagy* hármas vezérség! Milliók elkótyavetyélt hite ténfergett akkor gazdátlanul az országban, s hogy a kommunista párt annyira megerősödött, azért e hármas vezérség felelős, mert a hitében megcsalt tömeg a bolsevista agitáció könnyű játékszere lett!

Magyarországot nem Rákosi és Rajk bolsevizálták, hanem a Nagy-Tildy-Varga hármas a magyar történelemben példa nélkül álló árulása és lélekmérgezése! Így még nem adtak el hazát és nem árultak el magyar tömegeket! Ekkorát, mint a hármas választási programja volt, még nem hazudtak a világtörténelemben! Szegény, szerencsétlen magyarságunk lelkét és hitét bízta rájuk, s ezek a vásári csalók (itt a piros, hol a piros) úgy kisemmizték a magyar népet, mint hivatásos útonállók!

Különben Nagy Ferenc önmentő-brosurájában vörös fonalként húzódik végig az a védekezés, hogy „nem tudtam“, a tudatlanság szörnyű vádja. De mióta mentség a szellemi korlátoltság és az erkölcsi érzék hiánya a nemzetgyilkos kezében? Mint írja, két évig hitt és mindig csak hitt a bolsevistáknak! Az államvezetés nem hit dolga, hanem a tudásé! S aki nem tud államot vezetni, annyira: hogy mindig csak esküdt ellenségeinek hisz, az nem is lehet más, vagy korlátolt, vagy aljas egyéni célokat kergető szerencselovag! Ez nem a mi megállapításunk, de a történelem örök és megcáfolhatatlan törvénye!

De nézzük meg végül is, nagy hite ellenére miért és hogyan menekült! Előadása menekülése tekintetében és indoklásában az első sortól az utolsó sorig hazugság! Itt az igazság a következő:

Nagy Ferencet régi barátság fűzte első pénzügyminiszteréhez, a Corvin Áruház hajdani igazgatójához, Gordon-Neuhaus Ferenchez. Róla csak annyit, hogy pénzügyi zsenialitása olyan inflációba zavarta az amúgy is kifosztott Magyarországot, amilyenre példa még nem volt a világtörténelemben. Ez az infláció egycsapással tönkretette mind a kisgazda, mind az iparos, mind az intellektuell társadalmi osztályokat. Pénz csak a bolsevista ügynökök és idegenek kezében maradt, s így akadályozták meg, hogy a magyarság jobbik, becsületes, s mintegy 80 %-ot kitevő, lelkében a keresztényi demokráciát kivánó rétege harcot kezdhessen a parazita bolsevizmus ellen. Gordon-Neuhaus pénzügyi „zsenije“ akarva, nem akarva a bolsevizmus elsőszámú szálláscsinálója lett!

Mikor Gordon elvégzi nemzetromboló feladatát, a bolsevisták félresöprik. Nagy Ferenc kétségbeesetten látja, hogy amíg maga minden megállapodást, amit a szovjettel kötött a saját személye javára és az ország kárára, szigorúan betart, addig a kommunista párt a személyének igért előnyöket egyre erősebben nyirbálja. Reménye, hogy a világ bolsevizálódik, s így állása örökös, elpárolog, mert a világ felébredt öntudata egy-kettőre szembekerül a keleti pestissel. Kiderül tehát, hogy a debreceni országeladási üzlet még sem fizeti ki magát teljes mértékben. Összeülnek: Gordon-Neuhaus, Nagy, Tildy, Varga s meghányják-vetik, miként lehetne a hinárból megfelelő ellenértékek birtokában szabadulni. Gordon képzett koponya, maga soha bolsevista nem volt, ismeri a nyugati gondolkozást, leméri az amerikai közvélemény ellenállásának erősödését jelentő veszélyt, s menekülést javasol.

Ügyes húzással Nagy Ferenc Svájcba nevezteti ki Gordont követnek, hogy ott szökésük útját előkészítse. De miért éppen Svájcba? Mert ez van aránylag a gyanúmentesen leghamarább elérhető távolságban, másrészt itt mintegy 27 millió svájci

frank van elhelyezve magánbankokban. Svájc ugyanis fenti árútartozása fejében fentálló összeget 1944. március 19-én letiltja, mert nem tartja a maga részéről függetlennek Magyarországot, s azt kamatra kihelyezi azzal, hogy ezt az összeget majd egy független magyar kormánynak a kamatokkal együtt később fizeti ki.

Gordonnak óriási összeköttetései vannak Svájcban, mert őmaga az *Emden* bankházak — a világ egyik legnagyobb titkos bankkonszernjének — magyarországi láthatatlan feje s így remélhető, hogy ebből az összegből, ha nem is mindet, de valamennyit fel tud hajszolni. Gordon-Neuhaus el is utazik, s működése majdnem teljes egészében e pénzösszegek felszabadításából áll. Végül is sikere van, mert valamennyi ebből az összegből felvehető. A terv az, hogy Nagy Ferenc svájci pihenő túrára indul egészségügyi okokból, magával csempészi az utolsó pillanatban Tildyt és Vargát. Nagy Ferenc azonban, úgy látszik, magának is kevesli az összeget, s ettől kezdve a tárgyalások vontatottak közte és társai között. Ideges! Idegessége indokolt is, mert Münich és Péter Gábor rendőraltábornagyok detektivjei valamit megszimatolnak. S ha nem is tudják felderíteni az egész ügy hátterét, Nagy Ferenc tartós megfigyelés alá kerül. Rákosiék gyűjtik az adatokat! Nagy Ferenc is sejti, hogy nyomában vannak, s ezért egyre izgatottabban sürgeti elutazását. Végül 1947. május 14.-ében állapodnak meg. 13-án reggel azonban Péter Gábor detektivjei kihallgatnak egy rejtelmes telefonbeszélgetést, sikerül megfejteni, s így az ügy tisztán áll előttük. Döntő lépésre szánják magukat!

Rákosiék számára nem fontos Nagy Ferenc, mehet, de Tildynek maradnia kell! Nagy Ferencből is hasznot akarnak mégegyszer húzni, tehát sebtében egy minden eddigi kommunistta követelésnél szemtelenebb kívánsággal állnak elő, s kényszerítik, hogy a kivánságokat még 13-án tárgyalja le és teljesítse!

Nagy Ferenc össze is hívja a minisztertanácsot és pártja vezetőit és délelőtt megkezdődik a kommunista kivánságok megvitatása. Közben azonban mások is tudomást szereznek tervéről s a bolsevisták követeléséről. S megjelenik déli tizenkét órakor a miniszterelnökségen „néhány úr", akik azonnali sürgős kihallgatást kérnek Nagy Ferenctől. Nagy Ferenc felfüggeszti az ülést, félrevonul, majd háromnegyed óra után halálsápadtan újra visszatér a bolsevista kivánságokat tárgyaló ülésterembe, s az eddigi engedékeny magatartásával szemben, elutasító határozati javaslatot hozat a gyűléssel.

Az ötvenes években ismert okok miatt „még nem volt időszerű", és főleg nem volt ajánlatos, hogy Alföldi Gézáék nyilvánosságra hozzák, kikkel és mit tárgyalt Nagy Ferenc, aki ugyan beismerte, hogy e tárgyalás megtörtént, de később is hallgatott róla, mint a sír. Ma már elmondhatjuk, hogy a „néhány úr" az amerikai titkosszolgálat ügynöke volt, akiknek — tervezett szökésére és későbbi emigráns életére gondolva — Nagy Ferenc becsületszavát adta, hogy nem fogja teljesíteni a kommunisták követeléseit. Tudta, mire adta becsületszavát, s hogy ezt a becsületszavát, ami a magyar ember előtt a legszentebb, rövid időn belül aljasul megszegte, s ezzel az egész világot becsapta! Ezt a becsapást folytatta később amerikai házigazdáival szemben is.

Rákosiék Nagy Ferencék elutasító határozatát ellenvetés nélkül veszik tudomásul. A miniszterelnök lelkes körülmények között elbúcsúzik, majd magánlakására vonul, hogy onnan reggel eltávozzék Svájcba. Éjféltájban azonban szovjet tisztek verik fel álmából s kényszerítik, hogy Szviridov lakására menjen. (Szviridov, Vlagyimir Petrovics 1945—1947 között a magyarországi Szövetséges Ellenőrző Bizottság elnökének helyettese volt; a számos funkciót betöltő Vorosilov helyett gyakorlatilag ő vezette a bizottságot.) Nagy Ferenc rosszat sejt, de mennie kell! Még nagyobb megrettenésére ott találja a szovjet parancsnok lakásán Rákosit, Rajkot, Münichet, Péter Gábort és Révayt. Szviridov kertelés nélkül elébe tárja a nyomozati adatokat! Ismerteti, hogy tudnak szökéséről, Tildy, Varga és társai szerepéről. Nagy Ferenc reszketve áll a gunyosan mosolygó szovjet ágensek gyűrűjében. Esze ágába sem jut becsületszava, hanem örömmel kap Rákosi ajánlata után, hogy menekülhet, bántódása nem esik, de írja alá azonnal lemondását, teljesítse a kommunista kivánságokat, s hogy a külső látszatot is betartsák, vállalja, hogy színleg lemondását csak a svájci határszélen írja alá, hogy ezzel becsületességét és a rajta kivül álló kényszert igazolja. Rákosiék azonban nem bíznak Nagy rögtön adott becsületszavában, ők már ismerik a nagyferenci becsületszó értékét, s túszul ott kell hagynia ötéves fiát.

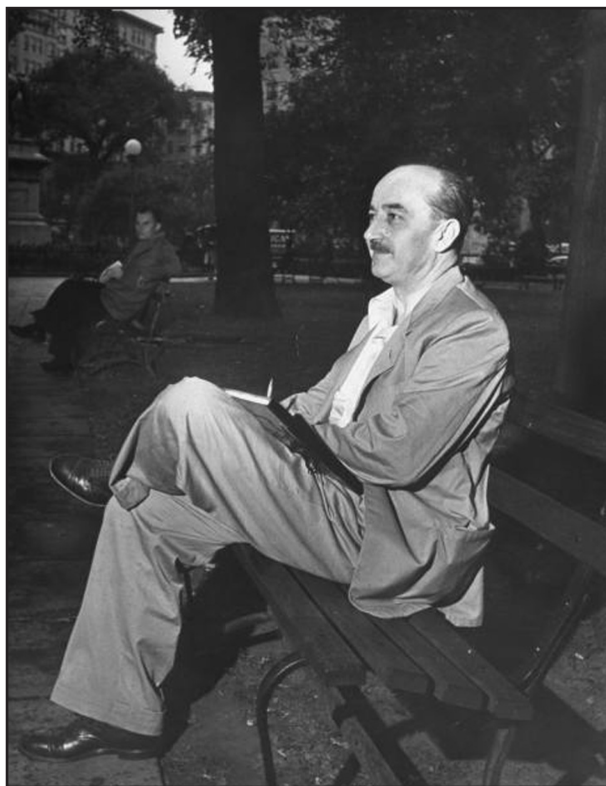
Nagyferenc mindent teljesít, s anélkül hagyja el a várost, s az országot, hogy Tildyt, Vargát, s legjobb barátja fiát, dr. Kapocs Ferencet, személyi titkárát értesítené, pedig biztosan tudja, hogy utóbbira föltétlen halál vár. Nincs benne annyi betyárbecsület, hogy legalább őt mentené, aki az iránta érzett tiszteletből került bele a maga becsületesen hiszékeny lelkével a halál karmaiba.

A többi részlet már ismerős. Vigan nyaral 14 napig Svájcban, majd cirkuszi körülmények között lemond, aláírja a nyilatkozatnak titulált papírfecnit a svájci határon Sztálin által neki adományozott kocsija, egy nemzet vérdíja hűtőjén, filmpergés közben átveszi „elrabolt" gyermekét, s megjelenik a történelem szinpadán, mint a magyar tragédia hőse! A nyugati demokrácia patentírozott mártírja!

De még Svájcból is úgy lép meg, hogy menekülését segítő barátját, Gordon-Neuhaust kifosztja. Ugyanis a vélt 3 millió svájci frankot titokban Rákosiék letiltják, s így Nagy Ferenc üres zsebbel áll Svájcban. Gordon segít rajta. Gordont isme-

rik Svájcban, s így sikerül neki többszázezer svájci frankot személyi hitelként a maga bonitására felhajszolni (Nagy el is ismeri, hogy barátai szedték össze a pénzt!), azzal a feltétellel azonban, hogy Nagy Ferenc megszerzi Gordon részére is az amerikai beutazási engedélyt. Nagy átveszi a pénzt, megbeszélik, hogy reggel találkoznak a repülőtéren, ott lesz a beutazási engedély, hat órakor! Gordon már fél hatkor ott van, de Nagy Ferenc viszont már ötkor elrepült, egy sor írás visszahagyása nélkül, természetesen Gordon pénzével!

Amerikában Nagyferenc azonnal az üzletre veti magát. 30.000 dollárért eladja az *Amerikai Magyar Népszavának* emlékiratait. De úgy látszik, ez sem elég, mert hamarosan megállapodást köt egy színházi vállalkozóval, hogy az ügynökség rendezésében fellép egyes magyar gócokban s ott rettenetes üldöztetéséről érdekfeszítő előadásokat tart, belépti díj mellett, s elmeséli Nagyferike dicsőséges kalandjait a Szovjet Mackó Muki bácsival, kicsinyeknek és nagyoknak. Ezért 28.000 dollárt helyeznek kilátásba. Meg is indul a nagy „felvilágosító munka"! Azóta állt a cirkusz széltében, hosszában. Műsor: Himnusz, Talpra magyar, Nagy Ferencet égigmagasztalják, Nagy Ferenc beszél és mesél, majd műkedvelők mutatnak be nem is kétesértékű vidámságokat, utána pörkölt, túróscsusza és tánc reggelig. Így készül az új honfoglalás Amerikában! Szegény, szerencsétlen amerikai magyarok, akiket így vezethettek félre, mert nem ismerték a valóságos helyzetet.

Amerikában

De Nagy Ferenc életében először végre megkapta a nekivaló, testreszabott szerepet. Ez igen, ez nekivaló! Itt gátlás nélkül hazudozhat, háryjánoskodhat, rémmeséket csacsoghat, hogy borzong bele a gyanútlan hallgató háta, mert nincs aki leleplezze, de főképpen, mert ezért fizetik! S ezzel újból magyar pénzből kovácsolnak velünk ellenséges lapok és egyének alapot Magyarország és a magyarság tekintélyének aláásásához.

Nagy Ferenc habzó szájjal gyilkosokról és banditákról beszél, akik már 1944-45-ben elhagyták az országot és a nemzeti emigrációhoz tartoztak. Őket vádolja azzal, hogy a nemzet tragédiáját okozták, csakhogy véres tetteiről elterelje a világ közvéleményének figyelmét. Kezéhez ártatlan százezrek vére tapad, zsebében Judás-dollárok lapulnak meg, s nagyhangú álmokat sző arról — félrevezetve a világ közvéleményét — hogy majd mégegyszer fehér tógában vonul be Magyarországra miniszterelnöknek Varga Béla köztársasági elnök társaságában; ha nem is fehér lovon, de nyolchengeres Bugattin!

Nem szívesen, de le kellet írni ezeket a cáfoló sorokat, mert Nagy Ferenc szelleme még ma is sok tájékozatlan magyart téveszt meg. S ha itt-ott erősebb kifejezéseket használtam, őszinte bocsánatot kérek minden magyartól, akit sértett, de Nagy Ferenc méltatásához még e szavak is gyöngék. És ha valaki azt gondolná, hogy ezzel kimerült Nagy Ferenc aljasságának tárháza, az nagyon téved, ahogy ezt tanulmányom második részében látni fogjuk.

(folytatása következik)